

Sissarissa 3 p. Heinäkunta 1896.

Leikkau, kultaini!

Vähäjaksoinenko — ja osaksiko
Maijan tähden?! —

Niin, — totta, totta kallis
ystäväni! — Niiät viikko kulussa
ettei ole kirjittanut omalle, omalle
Pekalleeni, josta kuona kuitenkin
koko ajan on sydämeni osunut, hän-
tä seurannut, häntä muistellut!...

Etkän kultaini liene
töki kuulust että Maijasi on niin
jälusa ja tahto Leikkausta kirjata?
Ei, ei, ei! —

Maija oli vaan jikkui-
sen lapellinen ja jekkari ihmettävään
tärkeysten muoviin kirjaimillaan.

Tämmöinen jekku raukka
tämmöiselläkö on j oma kulta?

Johan olivat pikataiset kusti-
aaksi kämmättyneet, jos saivat tie-
tää salaisuuteni!

Suus, arua, kulta, nulle
nyt autteeksi!

Niin, Siuna, Siuna minä min
aattelin, muistelin eni näkemisemme
aikaa ja mitä jekku seikkoja joita et
Siuna eikä taitethaan jillän muonauet
ja enki ittekkään se mitä muista-
nut ennenkuin nyt maalla alles.
sami johtui mieleeni se netki
kuin läksit Lapinmaalle ja jätit

mulle pyvästi.

Et armas jilloin mi-
ne armut kun jikken pukka pyvä-
sti jättäessäsi pyydettyi.

Että pukka tunsi outoa, ennen
tunteutavista kaihoa, erotessaan
Linnusta.

Oliitkohan jita koskaan
muomannut mita jikken ellaisma
sydäimeltään tunsi, jollot olisi tek-
nyt Lapinmaa matkaa?

Ehkäpä ei!?

Totta, totta armas! Täysin au-
relliseksi ennen talle, jos ennen
tunne taistamme kokouksen
koko sielun pyydettyin, sekä kaik-
ki mita-teenne, mita-toimimme.

Nyt alan vähän kärsiä, että
jieninkin väärinkäsitys tuottaa
suvia tuskia

Oikeassa on siiti kun neuvos:

ennen kaikkien tulee olla avoimmi-
ilmoittaa ^{suorasan} taidilleen jos joku toisissaan
loputra siikka mieltä pahoittaa - ei
mitään salata sillä palaaminen voi
kasvattaa katkeruutta, joka niin vo-
ney, moue omien lou järkenty-

Koennuehan oppia, koennue
miehllä - ei toki ole viltä myöskäistä.

Toi kulta kun ^{Maija}
lasi oli lyysi raittiissa luomissa
ja se tieto sydämessä ette-
ka rakastan runsa!

Hyvin ja jo terveisiä
kaikille siidiltä- ja

Maijattasi.

Maijattasi
pian taas!